

Na paši.

Zjutraj.

Zarja solnčna zlata, jasna
se žari izza goric,
v gozdu temnem se oglašča
drobni spev veselih ptic.

Cvetke v rosi lesketajo,
vonj mameč puhte v nebo,
sapice v vrhah pihljajo,
božajo obraz mehko.

Po gorah pastirec vriska,
zvonci mu bingljajo vmes,
s petjem glasnim že pozdravlja
na izhodu solnčni kres.

Vzduh krepilni pije hlastno,
gleda v zemski dol z višav —
oj, zakaj ne pel bi srčno
vrh osolnčenih dobnav.

Hrepenenje po domaših gričih.

Na naše griče solnce seva,
tujino krijejo megle;
pastir na naših gorah peva —
tja k njemu sili mi srce.

Vsak grmič se smehlja veselo,
in venci rožic tam dehte;
v tujini vse je cvetje velo,
drevesa gola tu stoje.

Zakaj ne želel bi v naše griče,
kjer vse pozdravlja me srčno?
K pastirju v gore srce kliče,
da pel i jaz bi z njim glasno.

Tujina mačeha je kruta
po njej ne dije zame cvet —
Izpusti, mačeha, me ljuta,
da v naše griče idem spet.

Srečni pastir.

Izza gore, kot meči svetli,
se žarki jasni zabliščé.
In sapice jutranje v gozdu
vesele ptičke prebudé.

Nad poljem dviga se škrjanček,
pozdravlja prvi jutra žar,
se vspenja vedno više, više,
kot bil bi pevcev vseh vladar.

Z gore pastirec mu odpeva,
odmeva v skalah krepki glas —
od strupa svetnega oddaljen
pastircu je vesel obraz.

Pastir skrbi nikakih nima:
za tropom stopa on ovčic.
Zakaj bi grlo mu ne pelo,
ko vedno je veselih lic.

Zvečer.

Treba bo domov pognati,
na zemljó že lega mrak.
Čakajo z večerjo mati,
čaka spanec nas sladak.

Prva se je zvezda vžgala,
v grmu se poslavlja kos.
Izza gore luna zala
pelje svoj srebrni voz.

„Ave“ zvon doní z gorice,
čez zemljo izliva mir.
Cvetke sklanjajo glavice,
da presnivajo večer.

V dol vesela stopa čreda,
dobro se napasla je.
Nas pa šele čaka skleda —
polna žganjcev slastnih je . . .

Mokriški.

